

tig.” Dat laatste hoefde hij niet te zeggen. Waarom erin peperen dat ik eenendertig ben? Waarom zou ik aan iets ‘serieus’ moeten werken? Ik leef mijn leven op mijn eigen manier en laat me niet gek maken door de verwachtingen van andere. De norm... Ik haat de norm. Het is de norm die ervoor zorgt dat mensen overhaaste levensbeslissingen nemen. Het is de norm die ongelukkige huwelijken en onnatuurlijke zwangerschappen creëert. Je kent het wel, het idee van: iedereen in onze groep krijgt nu kinderen, dus wij moeten ook. Dat vind ik een onnatuurlijke zwangerschap. De norm maakt meer kapot dan een mens kan doen. Ik laat me niet gek maken. Mitch is een goeie gozer en ik ben blij dat ik met hem heb afgesproken. Ik wist dat hij me een preek zou geven en misschien had ik die ook wel nodig. Gelukkig is Eva niet thuis, want zij zou nog veel harder voor mij geweest zijn en dat zou me vandaag te veel zijn geworden. Ik bedenk me ineens dat Mitch problemen heeft met zijn zus. Dat had Eva mij verteld. Eva is trouwens zijn vriendin. Ik ken de zus van Mitch niet, maar als ze ruzie met elkaar hebben, moet dat haast wel door haar komen. Je kan gewoon geen ruzie krijgen met Mitch, daar is hij te lief voor. Eva had me er al een klein beetje over verteld, het ging om geld. Zijn zus kan niet met geld omgaan en vraagt met regelmaat geld aan hun moeder. Dat zit Mitch dwars omdat hij het gevoel krijgt dat zijn zus gebruik maakt van de goedheid van zijn moeder. Daar heeft Mitch zijn zus mee geconfronteerd en dat heeft een opstootje veroorzaakt. Je moet het wel heel bond gemaakt hebben als zelfs Mitch je ergens mee confronteert. Hij heeft momenteel geen contact meer met zijn zus. Het een nare situatie en Eva zei dat Mitch er erg mee zit. Ik overweeg om crover te beginnen, maar ik heb hem er juist net van weten af te leiden door het over mijn gezeik te hebben. Misschien heeft hij deze afleiding even nodig. En het komt mij ook stiekem goed uit, want ik weet nooit zo goed een houding aan te nemen als iemand zijn hart lucht over alle problematiek in zijn of haar leven. Ik ben er natuurlijk wel voor mijn maatje, en als hij er zelf over begint ben ik een en al luisterend oor en een ondersteunende schouder voor hem, maar zelf begin ik er toch liever niet over.

Mijn ogen zijn zwaar geworden. Het is pas tien uur verdomme. Ik word oud. Onderweg naar huis trap ik het gaspedaal extra hard in. Ik kan niet wachten om weer thuis te zijn en kijk uit naar het moment dat mijn hoofd het kussen raakt. Terwijl ik in de auto zit en me probeer te focussen op de lijnen van de snelweg, krijg ik een appje.

“Bob, het is vandaag donderdag. Heb je dat door? Je zou deze week langskomen op kantoor. Morgen ben ik niet op kantoor, maar je kan wel langskomen bij mij thuis. Je hebt het adres. Ik hoop dat je nog enig respect hebt voor anderen en dit netjes afsluit.”

Oh ja, kut. Nu moet ik morgen wel langs het huis van Jarco. Hier zit ik natuurlijk helemaal niet op te wachten, maar ik heb weinig keuze. Ik moet dit even afronden. Dan zijn we er allemaal vanaf.

“Hey, Jarco, ik ben om twaalf uur bij je. Dan kunnen we even koffiedrinken.”

Als ik eenmaal in bed lig vallen mijn gedachten me weer lastig. Dat gebeurt altijd zodra ik besluit om te slapen. Gedachten als: hoelang ga ik het volhouden zonder werk? Zou ik recht hebben op een uitkering? Volgens mij niet. Hoe erg zit ik eigenlijk in de problemen, want ik heb me echt belachelijk gedragen. Kan ik een rechtszaak verwachten wegens seksuele intimidatie of grensoverschrijdend gedrag? Allemaal gedachten die me wakker houden terwijl de meeste onzin zijn. Meestal loopt het allemaal met een sisser af maar toch houdt het me wakker. Een rechtszaak wegens seksuele intimidatie lijkt me al helemaal sterk. Als de rechter mijn collega's zou zien zou hij meteen begrijpen dat het om een misverstand gaat. Trudy & co zijn nou niet bepaald lekkere wijven. Ik weet nog goed wat ome Jan ooit tegen Dylan zei op een verjaardag toen ter sprake kwam dat Dylan het weer eens bond had gemaakt op school. “Zit er stront aan de knikker, moet je daar schijt aan hebben, Dyl,” zei hij trots tegen zijn neefje, waar de moeders in de kamer het allemaal niet mee eens waren. Best een goed advies als je het mij vraagt. Kon ik dat maar. Schijt hebben aan deze met stront bedekte knikker, het lukt me niet. Ik bereid me voor op een nacht vol gepicker.

Klokslag tien uur 's ochtends wakker worden zonder wekker. Betekent dit iets? Oh nee toch. Ga ik nu al zweverig doen. Ik ben pas een paar dagen werkloos. Tien uur is normaliter laat voor mijn doen. Ik heb een onwijze drang om te masturberen, maar ik heb ooit gelezen dat het super verslavend en ongezond is voor je brein. Toch kan ik er deze ochtend niet aan ontkomen. Alsof ik even stress moet lozen. En lozen deed ik zeker. Ik heb ook helemaal geen zin om zo aan Jarco mijn excuses aan te bieden en toch moet ik dat echt gaan doen. Eigenlijk ook tegen Trudy. Och, arme Trudy. Dat is echt geen kwaaië pier. Dat ga ik ook wel van de week even doen. Maar eerst moet ik nog dit varkentje wassen. En een varken is hij zeker. Wat gaat hij allemaal zeggen? En wat gaat er precies met me gebeuren? Ik schrik me een hoedje van de gemene klank van de deurbel. Wat niet gek is. Wie belt er

rond dit tijdstip aan? Het is sowieso al zeldzaam als er onaangekondigd wordt aangebeld. Mitch appt me altijd netjes met: "Kan ik aanbellen?" Ik loop op mijn sloffen naar de voordeur. Wie o wie zou het zijn?

"Goedemorgen, meneer. Mijn naam is Manuel en ik ben van Amnesty International. Wist u dat..."

Ik gooi de deur dicht. Hier heb ik natuurlijk helemaal geen zin in. Dat wordt nog een streepje achter mijn naam. Ik moet nu wel heel erg mijn best doen wil God mij nog toelaten daarboven. Terwijl ik doe alsof ik geniet van mijn Senseo-koffie, die sinds mijn ontslag gek genoeg beter smaakt, zie ik weer die kop van Jarco voor me. Goed dat we dit vandaag gaan afhandelen. Toch, als er één eigenschap is die ik van mezelf haat, is het mijn confrontatie-mijdende gedrag. Zo ben ik al mijn hele leven. Ik loop ervoor weg of ik kijk de andere kant op. Ik vind het moeilijk om iemand ergens mee te confronteren. Als ik vind dat iemand zich positiever op moet stellen, zeg ik dat niet. En als ik iemand betrap op hypocrisie, wijs ik diegene daar niet op. Het is iets waaraan ik nog moet werken, en dat ben ik zeker van plan. Ik geloof dat je altijd aan jezelf moet blijven werken. Het is zo makkelijk om te zeggen: "Zo ben ik nou eenmaal". Dat is pas weggijken. Dat is een hele andere vorm van confrontatieontwijking, namelijk de confrontatie met jezelf. Kijk, daar heb ik nou minder moeite mee. Ik kan mezelf helemaal misselijk slaan met confrontaties. Daarom klik ik ook niet lekker met mensen die zo heilig in hun sterrenbeeld geloven. Die gebruiken hun sterrenbeeld als een excuus. Je kent het wel:

'Ik ben een Boogschutter. Daarom vergeet ik vaak dingen.'

'Och, ik ben weer eens te laat. Maar ja, wat verwacht je van een Ram.'

'Ik heb echt honger. Zo duidelijk dat ik een nijlpaard ben.'

Of is een nijlpaard geen sterrenbeeld? Ik dacht toch echt dat Trudy dat ooit tegen me gezegd heeft. Nee, flauw. Maar genoeg gedagdreamd. Tijd om me klaar te maken voor het gesprek met de grote boze Jarco, die maar één meter zeventig is. Hem kan ik wel aan met mijn één meter vijftientig. Aangekomen bij zijn vrijstaande woning in Hilleegersberg, blijf ik even in de auto zitten. Even moed verzamelen voor de confrontatie, maar lang heb ik niet nodig. Het is nu al zo dichtbij dat ik er vrede mee heb, ongeacht de uitkomst. Terwijl ik van mijn auto naar zijn huis loop, voel ik me bekeken. Maar dat ligt vast aan mijzelf. Toch ben ik er bewust mee bezig. Ik loop zelfverzekerd, alsof ik nergens bang voor ben. Ik bel netjes één keer aan en sta vervolgens verdomme een minuut lang te wachten voordat er wordt